

De Vallei XXII

Beeldend werk

[Marianne Schellekens](#)

Gedichten

[Jeannette Coppens](#)

[Pien Storm van Leeuwen](#)

[Helma Michielsen](#)

[Frans August Brocatus](#)

[Christina Guirlande](#)

[Catharina Boer](#)

Samenstelling **Catharina Boer**

V.u. [François Vermeulen](#)
Een *Eigen-Zinnige* uitgave september 2014

Paarden in Ochtendmist

Zo'n dertig minuten geleden
was het hier wit als een filmdoek
niets te horen, niets te zien
er was nauwelijks een weten
van waar, wat of hoe

tot de eerste donkere lijnen
als met zwarte inkt gezet zich aftekenden
er was een vaag herkennen van
contouren en in het dal
klonk plots geluid van klokken
ergens, gedempt, hinnikte een paard

kleur kwam en beloofde gouden bergen,
hoge pieken, een dal diep daaronder
en vanachter een helling doken
silhouetten van ruiters tevoorschijn
met het klakkend geluid van hoeven op steen

de mist week en de ochtend ontvouwde zich
als altijd zijn cast en setting subliem

Jeannette Coppens

in voorbijgaan

(Collse molen)

ooit kwam te voet
een rosse zonderling
met ezel en palet

stond turend hier aan
stroom en molen stil

gedreven door het vuur
in zijn beleven
mengde hij kleur

maalde bewogen
wat in voorbijgaan
blijft

-tomeloos de tijd
heeft maling aan
moment en memorie
wentelt zich verder-

maar als altijd zamelt
achterland
regen en kwel

als altijd zoekt water
zich wegen naar lager
vindt vloeiend
zijn stroom

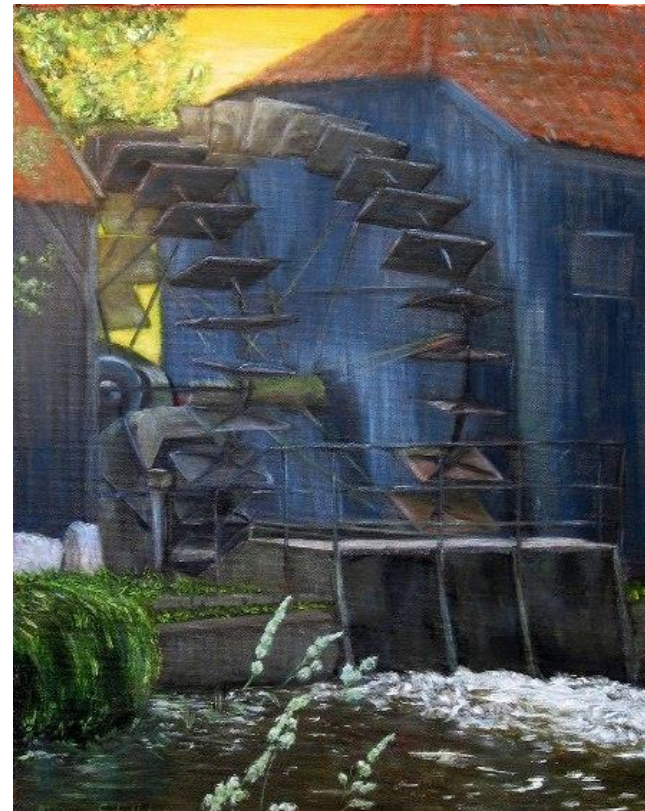
slaat blad na blad
het rad en jaagt
de molen aan

weer staat een schilder
bij watermalen stil

de zon breekt door
loopt zwarte wanden langs
van teer bestreken hout

de toon gezet
in grijzend blauw
breekt licht
langs schaduwen

Pien Storm van Leeuwen

GALATHEA

Een klein verhaal van liefde

Nu zij oprijst uit de verstening
van weleer en het achterland
in gouden gloed laat open
barsten vervelt de huid tot
cocon van gesponnen stilte

want hij die haar maakte, die een
ongekend beeld, de nachten van
dromen, van verstilde liefde, van
de ivoren huid, met aders van
marmer en het kloppend hart

en zij, die een regen van kleuren
in dit landschap verspreidt
en de vraag stelt van
verlangen of zijn en hoe
de dagen zich aankondigen

hij die haar meenam,
zijn hand die het leven, geliefde.
Kan hij haar, de bruidsnacht, de
adem, haar zuchten, is hij nu
haar aanhef, verzegend bewijs?

Of zij? Die de mooiste, haar
ogen, hem ziet en ontwaart.
Begeren. Het raken aan zwijgen.
Zacht resonerende lichamen
ontvouwen elkaar.

Helma Michielsen

overgaan

laat het stil zijn gebroken wit
en uitgestreken sta achter een raam
zie hoe ijswind op kalen bomen ademt

je weet dat er altijd iemand is

die bloemen meebrengt vandaag
zijn het bloedende rozen en morgen
sluiten doodstille lelies je ogen.

F.A. Brocatus

Samenscholing

Amper met drie, een groepje links
een ander rechts, één in het licht,
een tweede in het donker. Ze mogen
(kunnen) elkaar niet nabij, ze kijken

elkaar zelfs niet aan. Wie zijn
de goeden, wie niet en wie minacht wie,
wie ziet in de ander een vijand. En
bovenal: aan welke kant sta je best.

Misschien als het licht wordt en
schaduwen wijken zullen weer stemmen
te horen zijn, gaan dichte deuren wijd

open, worden de huizen een haven, geen
scheidingslijn. Maar wie geeft hiertoe
bevel, het sein, wie stelt het eerste gebaar?

Christina Guirlande

SPIEGELBEELD

In duister sluip jij door mijn huis,
in elke glans of ruit betrap ik je. Wij,
elkaars stille getuigen, zijn alleen.

Buiten leeft luidruchtig volk dat
eigen wegen gaat. Hier praat de klok
de dagen weg. Als ik weer eens

mijn tranen dep, zie jij mij vragend aan
en zou ik jou iets vragen, antwoordt jij
niet. Toch hebben wij iets gemeen:

In spiegels fonkelt trots ons halssierraad,
ons oogwit prikt door zwarte kamers,
Wij lichten elkaar bij.

Catharina Boer

